

skernes ankomst viste sig. I morgentågen kunne man fra bakken skimte og høre de tyske køretøjer. Da de var omkring 700 meter væk, kunne man få øje på nogle motorcykler med sidevogn, et par panservogne, samt nogle andre køretøjer der var vanskelige at identificere.

Sergent Bundgaard berettede:

»Jeg stod midt på Vejen, da Tyskerne sendte os en Salve. Jeg raabte: »Skyd for satan!« Lidt ophidset var man jo. Den første tyske Panservogn blev straks ramt, den anden skudt i Brand, og saa ramte vi tre af deres Motorcykler. Maskinkanonerne gjorde det ogsaa af med to tyske Maskingeværskytter, som lidt senere prøvede at mave sig ind på Skudhold af os.

Skytten ved den ene Kanon, Holger Hansen, blev saaret i Venstre Arm. Han sagde blot: »Jeg er ramt,« og kravlede tilbage. Jeg ville forbinde ham, men han sagde: »Det er der ikke tid til nu.« Menig, Jens Dalum afløste den saarede Skytte. Da et af hans Projektiler prellede af mod en tysk Panservogn, sagde han tørt: »Det er sgu det rene Pap, de kører med.« Vi var på det Tidspunkt under Ild fra baade tyske Maskingeværer og et Par Fodfolkanoner. Bag os havde de tyske Granater antændt et Hønselus på Gaarden, saa vi næsten var indhyllet i Røg.

Tyskerne sendte nu baade Tanks og Fodfolk ud Øst og Vest for Vejen for at omgaa os. Da jeg saa det, trak jeg mig tilbage med den Saarede og den ene Kanon – og gav de tilbageblevne Ordre til at holde Stillingen endnu fem Minutter. Takket være Røgen fra Hønselus slap de tilbage, lige inden den tyske Kribtang lukkede sig bag dem.»

Tilbage i stillingen lå resten af delingen med den ene kanon og maskingeværet. Sergent Böcher-Frederiksen berettede:

»Dalum og jeg krøb nu til Kanonen som Skytte og Hjælper. I en Sidevognsmaskine sad en tysk Maskingeværskytte og indskød sig paa det lette Maskingevær, men blev pludselig afbrudt, da en Granat fra vor Kanon sendte både Skytte og Gevær bagud af Sidevognen. Samtidig forsøgte en stor, tysk Panservogn at køre frem, men fik omgaaende en Granat, der dog prellede af. Jeg bad

system, Dalum, om at fortsætte som han var begyndt, og det gik ogsaa efterkommet, da næste Granat gik igennem og satte Sidevognen ud af spillet. Den tyske Stryke, der var sat ind mod Hønselus, var nu nået igennem Terrainet og beskød os kraftigt fra alle sider.

Jeg gav nu Korporal Larsen Ordre til at gaa tilbage med det lette Maskingevær. For at aflede Tyskernes Opmærksomhed fortsatte vi i sidste Kanon Beskydningen af Kolonnen, hvorover der nu var lagt Røgløring, men alligevel opnaaede vi Træfning paa en Panservogn. Da Kampen stod på sit højeste, blev vi overdængede fra 1.500 Skud pr. Minut. Vi maatte krybe tilbage til Kanonen, og Projektilerne slog ned lige omkring.

Der blev en Ildpause, hvori vi straks forsøgte at faa Kanonen i gang, men først skulle vi frem foran for at få Hjulene under, og senere Manøvre observeredes, og atter havde vi Maskingeværilden fra alle Sider. De tyske Granater kom nu ogsaa. De første gik ind i os. Afstanden var kun 250 Meter.»

Stillingen trak sig tilbage. I farten glemte de en vekselpibe og et Par magsaltrasker. Menig Sørensen løb under fjendtlig Ild tilbage og fik det hele med. Under retræten mødte man cyklisterne, som var kommet tilbage, hvorunder nogle blev taget til fange og andre gemte sig i et Skov. Ved Lundtoftebjerg faldt menig C. C. Jørgensen fra Søllested og blev bragt til Hønselusbjerg.»

Kampen ved Hokkerup

Stillingen, der blev sendt af sted for at besætte vejgafflen ved Hokkerup, der ligger 5-6 kilometer nord for grænsen, bestod af en bataljon og en kompagni fra Kvarers og en gruppe af Fodfolkspionerkompagniet fra Søgaard. De medbragte en 20 mm kanon, samt et let maskingevær på en trefod. Stryken bestod af 14 mand under ledelse af sekondløjtnant A. Olsen. Undervejs til Hokkerup blev gruppen flere gange beskudt af lavtflyvende, fjendtlige fly. Hvor det var muligt, gik de i flyverskjul. Selv om projektilerne regnede ned over dem, kom gruppen frem uden